S. A. Cosby

SLZY OSTŘÝ JAK BŘITVA

DVA ZAVRAŽDĚNÍ SYNOVÉ. POMSTA BUDE BOLET!

ARGO

ARGO

S. A. Cosby

Slzy ostrý jak břitva

S. A. Cosby

SLZY OSTRÝ JAK BŘITVA

Přeložil Martin Urban

ARGO

RAZORBLADE TEARS
Text Copyright © 2021 by S. A. Cosby
Published by arrangement with Flatiron Books.
All rights reserved.
Translation © Martin Urban, 2023
Cover design © Hana Šarochová, 2023
© Argo, 2023

ISBN 978-80-257-4251-8 (váz.)
ISBN 978-80-257-4302-7 (e-kniha)

Mé matce Joyce A. Cosbyové,
od níž mám dva dary: odhodlání a zvídavost.

„Slzy své proměním v jiskry ohnivé“
– William Shakespeare: *Jindřich VIII.*

1.

Zkoušel si vzpomenout, jestli muži s policejními odznaky ráno před jeho domem někdy znamenali něco jiného než jen zármutek a trápení, ale ať se snažil sebevíc, nic takového si nevybavil.

Dvojice stála na kusu betonu před zápražím, ruce drželi na opascích poblíž služebních odznaků a zbraní. Odznaky se na ranním slunci leskly jak zlaté valouny. Na těch poldech by se daly studovat protiklady. Jeden vysoký, šlachovitý Asiat. Samé ostré úhly a hrany. Druhý růžolící běloch, stavěný jako vzpěrač, s obří hlavou usazenou na širokém krku. Oba v bílé košili s kravatou přichycenou sponou. Vzpěračovi se od podpaží táhly skvrny potu, které vzdáleně připomínaly jedna mapu Anglie, druhá mapu Irska.

Ikeovi se začal zvedat podrážděný žaludek. Ze státního nápravného zařízení Coldwater ho propustili před patnácti lety. Statistikám recidivy odporoval od chvíle, co se z té hnisající rány dostal ven. Během dalších dlouhých let dostal akorát tak pokutu za překročení povolené rychlosti. A přesto tu pod pohledem těch poldů stál se suchým hrdlem, ve kterém ho škrábalo. Není nic příjemného, když jste černoch, žijete ve starých dobrých Spojených státech a máte se vybavovat s poldy. Při komunikaci se strážcem zákona máte navíc vždycky pocit, že stojíte na okraji imaginárního srázu. A pokud jste k tomu bývalý trestanec, jako by byl ten sráz namaštěný lojem.

„Ano?“ řekl Ike.

„Pane, jsem detektiv LaPlata. A tohle je můj kolega detektiv Robbins. Můžeme jít dál?“

„Kvůli čemu?“ zeptal se Ike. LaPlata si povzdechl. Hluboce a dlouze, jako když zazní nejnižší nota bluesové písničky. Ike strnul. LaPlata zběžně pohlédl na Robbinse. Ten pokrčil rameny. LaPlata sklopil hlavu, pak ji zase zvedl. Za katrem se Ike naučil rozumět řeči těla. Ti dva nepůsobili nijak agresivně. Aspoň ne víc, než jak působí většina poldů během běžné dvanáctihodinové šichty. Způsob, jakým LaPlata svěsil hlavu, působil téměř... smutně.

„Máte syna jménem Isiah Randolph?“ zeptal se konečně.

V tu chvíli mu to bylo jasné. Věděl to tak jistě, jako když poznal, kdy se na vězeňském dvoře schylovalo k bitce. Jako když odhadl, když ho nějaký feťák chtěl pobodat kvůli sáčku s kokainem. Jako když vycítil, když instinktivně vytušil, že jeho nejlepší kamarád Luther viděl slunce zapadat naposledy toho večera, co si odvedl ze Satellite baru domů tu holku.

Byl to jeho šestý smysl. Nadpřirozená schopnost vytušit tragédii pár vteřin před tím, než se z ní stane skutečnost.

„Co se stalo mýmu synovi, detektive LaPlato?“ zeptal se, ačkoli odpověď už znal. Cítil to v kostech. A věděl, že jeho život už nikdy nebude jako dřív.

2.

Den byl na pohřeb jako stvořený.

Po azurově modré obloze se převalovaly sněhově bílé mraky. Přestože byl první dubnový týden, vzduch byl svěží a chladný. Jelikož to ale bylo ve Virginii, mohla během deseti minut nastat průtrž mračen, a vzápětí bylo zase vedro jako v pekle.

Poslední pozůstalé a dvě rakve chránila šedozelená plachta. Pastor nabral hrst hlíny z hromady navršené přímo před stanem. Hromadu zakrýval větrem ošlehaný kobereček imitující trávník. Pastor přešel k hornímu dílu rakví.

„Prach jsi a v prach se obrátíš." Duchovní sypal na obě truhly hlínu a jeho hlas se rozléhal po hřbitově. Část o vzkříšení mrtvých a posledních dnech vynechal. Předstoupil obřadník. Malý a obtloustlý, tmavošedá kůže mu ladila s oblekem. Navzdory mírnému počasí měl zpocený obličej. Jako by jeho tělo nereagovalo na okolní teplotu, ale na kalendář.

„Tím končí pohřeb Dereka Jenkinse a Isiaha Randolpha. Rodina vám děkuje za účast. Můžete se rozejít." Jeho hlas postrádal pompéznost pastorovy řeči. Doléhal sotva za plachtu stanu.

Ike Randolph pustil manželce ruku. Sesunula se k němu. Upřeně hleděl na své ruce. Na své prázdné ruce. Ty, v nichž choval svého chlapečka, když mu nebylo ani deset minut. Ruce, které syna učily zavazovat si tkaničky. Ruce, které synovi roztíraly po hrudi

hojivou mast, když měl chřipku. Ruce se zápěstími v těsných poutech, které synovi mávaly v soudní síni. Hrubé mozolnaté ruce, jež zastrčil do kapes, když mu jimi chtěl potřást Isiahův manžel.

Ikeovi klesla brada až na hrudník.

Holčička seděla Mye na klíně a hrála si s jejími copánky. Ike se na ni podíval. Medová kůže a vlásky stejné barvy. Arianna oslavila týden předtím, než její rodiče zemřeli, třetí narozeniny. Má vůbec tušení, co se děje? Když jí Mya řekla, že tatínkové spí, zdálo se, že to holčička bez větších problémů přijala. Ike jí takovou pružnost uvažování záviděl. Dokázala se s tím vyrovnat lépe než on.

„Ikeu, tam dole leží náš kluk. Naše dítě," zakvílela Mya. Po těch slovech sebou Ike trhnul. Jako by naříkal lapený králík. Zaslechl skřípání skládacích židlí a poté vrzání, jak z nich lidé vstávali a ubírali se k parkovišti. Cítil letmé doteky na zádech a ramenou. Slyšel vlažně pronášená povzbudivá slova. Ne že by na něm lidem nezáleželo. Jenže věděli, že slova útěchy poraněnou duši sotva zahojí. Vyčpělé fráze a otřepaná kázaní navíc mohou působit neupřímně, ale co jiného jim zbývalo, než je nabídnout spolu se smutečním pohoštěním? Tak to přece chodí, když někdo umře. Bylo to stejně samozřejmé jako přibalit si ke svačině ubrousek.

Lidí nepřišlo moc a židle byly během chvíle prázdné. Za méně než pět minut zbývali na hřbitově jen Ike, Mya, Arianna, hrobníci a muž, kterého si Ike matně vybavoval jako Derekova otce. Mnoho členů Ikeovy rodiny na pohřeb nepřišlo. Podle všeho se namáhalo zúčastnit jen pár Derekových příbuzných. Většinu truchlících tvořili Isiahovi a Derekovi kamarádi. Derekových příbuzných si Ike všiml. Stáli uprostřed hloučku vousatých hipsterů a androgynních dam, Isiahových a Derekových známých. Štíhlí šlachovití muži i ženy s neuhýbajícím pohledem a sluncem